

nemført, ikke bør spejde til Højre, ikke se til den konservative Side, men lytte til de Røster indenfor Venstre, der er begyndt at tale forstandigt om dette Spørgsmaal. Jeg har nævnt enkelte af dem. Jeg har nævnt det ærede Medlem Hr. Moltesen, det ærede Medlem Hr. Jacobsen, det ærede Medlem Hr. Tange. Røster af denne Art betyder nemlig, hvis de trængte igennem og kunde blive hørt og vinde Tilslutning, at det var muligt at føre en Krisepolitik her i Landet til Værn for de naturlige Værdier paa et saadant Grundlag, at det ikke førte ind i noget, der kunde vække Mistanke om eller i Realiteten blive Protektionisme.

Jeg har haft noget imod visse Socialdemokraters Opfattelse paa dette Punkt, deres Tro paa, at de kunde gøre noget paa dette Omraade i Forening med de Konservative. De Konservatives Politik bundet i Protektionisme. Derfor kan der til syvende og sidst ikke gøres noget alvorligt og vedblivende — en øjeblikkelig Affære kan vi se, det kan der afpresses —, men noget virkelig alvorligt kan der ikke gøres bundende paa de Konservative.

Men idet jeg fortsætter mine Betragtninger over Landbrugsministerens Tale, er det mig klart, at han har et andet Formaal med saa stærkt at betone sin toldpolitiske Liberalisme, sin fuldkomne Frihandelsvenlighed paa Toldomraadet. Han forsøger derigennem at give sin Politik et samlende Bannermærke, og derved søger han at kalde Folk til Fanen, som ikke bliver ret bekendt med, hvad der ligger bagved Fanen, og hvad det er for en Politik, han vil føre frem under dette Bannermærke. Det er noget af det samme, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup tænker paa, naar han udtaler, at han haaber at faa rejst en Valgkamp her i Landet, som skal dreje sig om Toldbeskyttelse eller Frihandel. Som Princip i en Valgkamp er dette Spørgsmaal udkæmpet for længe siden, eftersom Frihandelen absolut har sejret, men naar det ærede Medlem for Øjeblikket ønsker, at der skulde blive en Valgkamp herom, er det ogsaa, fordi han ønsker et Bannermærke at samle sig om, hvorunder der kunde dækkes en anden Politik.

Jeg skal tillade mig at undersøge denne Politik lidt, men forinden vil jeg bl. a. ogsaa til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sige, at Midlet til at imødegaa den højtærede Landbrugsministers Politik ikke er at angribe den eneste Del af den, der er værdifuld, den, der er virkelig liberal. Det er tværtimod med samme Styrke som Land-

brugsministeren og uden den mindste Ængstelse at staa ved Siden af ham og hævde det uforgængelig rigtige i Venstres fælles Opfattelse: at Frihandelen er det eneste, som vort Land handelspolitisk kan slutte sig til, og at ønske, at denne Opfattelse maa gennemtrænge hele Folket.

Den højtærede Landbrugsminister har imidlertid ved sin Toldpolitik søgt at lægge en liberal Fernis over en i sit Indhold reaktionær Politik. Jeg har oftere haft Lejlighed til at sige, at den højtærede Landbrugsministers Virksomhed er desorganiserende. Han søger at fremstille det, som om det økonomiske Liv her i Landet vilde vinde ved, at man opløste Organisationerne; særlig retter han sig mod Underklassens Organisationer, idet han siger, at ved at faa dem opløst kommer vi ned paa de rigtige Lønforhold. Den højtærede Landbrugsminister rystede paa Hovedet, da jeg sagde, at han særlig vendte sig mod Underklassens Organisationer. Jeg tror, det er det almindelige Indtryk, selv om den højtærede Landbrugsminister vel ogsaa nu og da giver Udtryk for Mishag overfor de Organisationer indenfor Mestrene, som har til Formaal at opretholde højere Priser end nødvendigt. Men hvad enten den højtærede Minister vender sig mod den ene eller den anden, er Tanken desorganiserende, og det er ikke Desorganisation, men et stadig højere Samarbejde, som Samfundet maa stile frem mod. Det, som man skal gøre overfor Organisationerne, som den naturligt er vokset op her i Landet som i alle andre Lande, er at søge i Stedet for at tilvejebringe en Organisationernes Kampsituation til Afløsning af Individernes tidligere hensynsløse Kamp med hinanden saa at naa til Former, hvor Organisationerne staar i Samarbejde med hinanden, og, hvor Organisationsformen fører til Misbrug overfor andre Organisationer eller Samfundsklasser eller Enkeltborgere, at føre den fornødne Kontrol med dem.

Den højtærede Landbrugsministers Politik viser ogsaa i høj Grad sin antisociale Tendens i det Udfald, han fører mod den 8 Timers Arbejdsdag. Om dens Indflydelse paa Statstjenesten fremsatte han fuldkommen forkerte Udtalelser, idet enhver, som overhovedet vil se Tallene, kan se, hvad det er, der har ødelagt Statsbanernes Budget i disse Aar; og nu er der jo skildret Budgetter, hvor man mener, at Statsvirksomhederne har Balance med Bevarelse af 8 Timer som Grundlag for den effektive Arbejdstid, hvilket i Statens Tjeneste selvfølgelig maa være suppleret med en Arbejds-